

หยุดเถอะ! อย่ามามัวเอาเศรษฐกิจมาเป็นตัวประกัน

หน้าต่างความคิด

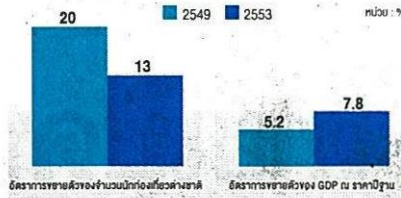
● เกียรติอนันต์ ล้วนแก้ว
ผู้อำนวยการศูนย์วิจัย
ม.ธุรกิจบัณฑิตย์

ในวันที่เขียนบทความนี้ (เช้าวันพุธ) รัฐบาลของ 16 ประเทศได้ออกประกาศเตือนพลเมืองของตนเกี่ยวกับการเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยแนะนำให้หลีกเลี่ยงพื้นที่การชุมนุม สิ่งที่เกิดขึ้นมันช่างสอดคล้องกับการออกมาแสดงความเห็นของนักการเมืองฝั่งรัฐบาลและตัวแทนภาคธุรกิจที่กังวลใจกับการชุมนุมยืดเยื้อจะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจบางคนกังวลใจเพราะเป็นห่วงประเทศชาติจริง แต่บางคนก็บ่นหน้าเศร้าแสดงอาการจะเป็นจะตายเพราะคิดจะเอาเศรษฐกิจเป็นตัวประกันเพื่อสร้างแรงบีบบังคับให้ผู้ชุมนุมสลายตัว ลีลาการตีหน้าว่าส่วนหนึ่งของกลุ่มหลัง บอกได้เลยว่าเป็นลูกไม้ต้นๆ ของคนที่กำลังร้อนตัวจัดๆ

หลักการเบื้องต้นในการตอบข้อสงสัยที่ว่า การชุมนุมต่อต้าน “พ.ร.บ.นิรโทษกรรม ฉบับล้าหลัง” จะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการท่องเที่ยวจริงหรือไม่ วิธีการหนึ่งที่น่าใช้ก็คือ การดูผลกระทบจากเหตุการณ์ในลักษณะเดียวกันที่เกิดขึ้นในอดีต ว่าเหตุการณ์เหล่านี้ส่งผลต่อเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวมากน้อยแค่ไหน ในช่วงสิบกว่าปีที่ผ่านมามีเหตุการณ์ที่น่ามาเทียบเคียงได้สองเหตุการณ์คือ การทำรัฐประหารในปี พ.ศ. 2549 และการชุมนุมที่ราชประสงค์ในปี พ.ศ. 2553

รูปที่นำมาแสดงไว้ เป็นข้อมูลอัตราการขยายตัวของจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยและอัตราการขยายตัวของ GDP ในช่วงเวลาดังกล่าว ซึ่งจะเห็นได้ว่า ช่วงที่มีการรัฐประหาร จำนวนนักท่องเที่ยวก็ยิ่งเพิ่มขึ้นมากกว่าปีก่อนหน้านั้นถึง 20% และในช่วงการชุมนุมที่ราชประสงค์ ซึ่งมีผู้เสียชีวิต และมีความรุนแรงมาก ยอดนักท่องเที่ยวในปีนั้นก็ยังเพิ่มขึ้นถึง 13%

นอกจากนี้แล้ว สองช่วงเวลาดังกล่าว GDP ของไทยยังสามารถขยายตัวได้ถึง 5.2% และ 7.8% ตามลำดับ แสดงว่า ในสองช่วงเวลานี้ บัณฑิตทางการเมืองไม่ได้มีผลกระทบต่อนักท่องเที่ยวและเศรษฐกิจ

ในภาพรวมเลย ถ้าเราเชื่อว่าการชุมนุมครั้งนี้จะไม่เลวร้ายขนาดมีการเผาบ้านเผาเมือง เราก็น่าจะเชื่อว่า ผลกระทบคงไม่แตกต่างกับที่ผ่านมา ด้วยเหตุนี้ การนำผลกระทบทางการเมืองที่ยาวและเศรษฐกิจมาเป็นข้ออ้างจึงเลื่อนลอยเป็นอย่างยิ่ง

ที่ผ่านมา บัณฑิตทางการเมืองอาจจะกระทบกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวบ้าง แต่เป็นผลกระทบระยะสั้น เมื่อดูภาพรวมทั้งปีในแต่ละปี จะเห็นว่า ผลกระทบเหล่านี้ไม่ได้ทำร้ายอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมากอย่างที่มีการกล่าวอ้างกันเพื่อให้ผู้ชุมนุมต่อต้าน พ.ร.บ.นิรโทษกรรม สลายตัว ด้วยเหตุผลสองประการด้วยกัน

ประการแรก การชุมนุมเป็นการชุมนุมเฉพาะที่ ไม่ได้มีการใช้กำลัง มีการทำความเข้าใจกับประชาชน และมีการเผยแพร่ผ่านสื่อมวลชนตลอดเวลา สามารถเข้าไปตรวจสอบได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วยให้สร้างความเชื่อมั่นให้กับนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศ

ประการที่สอง นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาประเทศไทย มีจำนวนไม่มากนักที่เดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมนุม ส่วนใหญ่จะมีเป้าหมายการเดินทางอยู่ในพื้นที่อื่น ตราบใดที่การชุมนุมไม่ลุกลามไปจนถึงพื้นที่เหล่านั้น และไม่มีการใช้ความรุนแรง ผลกระทบที่เกิดขึ้นก็ไม่น่าจะมีมากนัก

ความจริงแล้ว ผลกระทบที่มีต่อการท่องเที่ยวจะมีมากน้อยแค่ไหน ไม่ได้ขึ้นอยู่กับผู้ชุมนุม แต่เป็นท่าทีของรัฐบาลว่าจะรับมือกับการชุมนุมครั้งนี้อย่างไร หากตัดสินใจใช้ความรุนแรง ก็อาจจะกระทบกับการท่องเที่ยวได้ หากวันหนึ่ง พ.ร.บ.สายพันธุ์ล้าหลังนี้เจ๊งเกิดได้จริง จะเป็นการส่งสัญญาณว่า ประเทศไทยไม่ได้ใช้หลักนิติธรรมในการปกครอง เรื่องนี้ต่างหากที่น่าห่วง

เพราะคงไม่มีใครอยากจะทำท่องเที่ยวในประเทศที่กฎหมายไม่มีความศักดิ์สิทธิ์พอจะคุ้มครองพวกเขาให้ปลอดภัย

หากปีนี้อัตราการขยายตัวของ GDP ต่ำ และรัฐบาลออกมาบอกว่าเป็นเพราะมีวันหยุด

เยอะและเป็นเพราะผู้ชุมนุม บอกได้เลยว่า เป้าหนักให้รัฐบาลหยุดเกมตามล่าหาแพะรับบาปจะดีกว่า เพราะล้าหลังแล้วหยุดกับการที่คนมานั่งเป่านกหวีด ไม่มีอิทธิฤทธิ์พอจะทำให้ GDP ของไทยกระเทือนได้ แต่การบริหารงานที่ผิดพลาดสะสมกันมาสองปีและภาวะเศรษฐกิจโลกในภาพรวมต่างหากที่เป็นผู้ร้ายตัวจริง

รัฐบาลควรจะสำนึกว่า เมื่อความเชื่อใจดิลบ ทำอะไรก็ผิดไปหมด

รัฐบาลอาจเป็นห่วงผู้ชุมนุมจริง จึงส่งตำรวจนับพันมาดูแล แต่คนก็คิดว่าจามาสลายมือ

รัฐบาลอาจตั้งใจจริงที่จะไม่ล้าหลังอีก พรรคร่วมรัฐบาลจึงพร้อมใจกันให้สัตยาบัน แต่คนก็คิดว่า แต่ถอยเพื่อรอเวลาแหวกมุ้งมัลลหับรอบสอง

รัฐบาลอาจจะใช้มาตรฐาน “สากล” ในการดูผู้ชุมนุม จึงเอาเงินภาษีของประชาชน 117 ล้านบาทมาซื้อเครื่องตัดสัญญาณโทรศัพท์ แต่คนมองว่า รัฐบาลกำลังปิดตูดปิดตา บางคนมองไกลไปว่า รัฐบาลกำลังจะล่อลวงปราบ ไม่อยากให้มีหลักฐานเหลือไว้ จึงต้องตัดสัญญาณทิ้ง

ประวัติของรัฐบาลที่ทำลายความเชื่อใจของคนไทยอย่างคงเส้นคงวา ทำให้คำคำที่ออกมาไม่มีน้ำหนักอีกต่อไป เกมวิาทะของรัฐบาลที่จะเอาเศรษฐกิจมาเป็นข้ออ้าง ต่อให้ออมอนสวาร์ยประชาธิปไตยมาพูด ผู้ชุมนุมส่วนใหญ่ก็คงไม่เชื่ออีกแล้ว

อารยขัดขึ้นด้วยการหยุดงานและการชะลอการจ่ายภาษีอาจส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจบ้าง แต่ไม่รุนแรงเท่ากับความมุ่งมั่นในโกงกินของนักการเมืองอย่างแน่นอน ก่อนจะมาพูดเรื่องผลประโยชน์ของชาติ ควรจะจัดการปัญหาโกงกินให้ได้เสียก่อน ทำได้เมื่อไหร่ ถึงจะมีคุณสมบัติพอที่จะพูดให้คนอื่นเห็นแก่ส่วนรวม

ขึ้นจะถึงต้นเลนเกมจนกระทั่งออกเทศหัวมดทรายแบบนี้ต่อไป ระว่างจะโดนเป่านกหวีดใส่จนหุบดิ ไม่ดีจะโดนตะโกนใส่หน้าด้วยว่าหยุดเถอะ! อย่ามามัวเอาเศรษฐกิจมาเป็นตัวประกัน